IN HET DONKERSTE UUR VAN DEN NACHT!

(Slot).

Het is bepaald de man dien we zoeken!" Beneden was niets te vinden; nu gingen ze de trap op, voorzichtig, overtuigd van succes, maar eveneens overtuigd van het gevaar, dat aan 't succes verbonden was. De inspecteur had den kandelaar genomen, de agenten elk een lantaarn; achteraan kwam mevrouw.

Het eene vertrek na het andere werd nauwkeurig onderzocht; de ring werd al meer en meer toegehaald, de prooi kon nu niet meer ontsnappen.

„Er zijn nu nog slechts twee kamers over, onze eigen appartementen, in het een slaapt mijn man, in de andere ligt mijn.... hier behoeft u toch zeker niet te zoeken?"

„Ik wenschte dat het niet noodig was, mevrouw," zei de inspecteur beleefd, „maar dieven gebruiken geen consideratie! Niets is heilig voor hen. Blijkbaar heeft hij zich juist daar verborgen, omdat hij meent dat men daar niet zoeken zal."

Stil en bescheiden traden de inspecteur en de brigadier de sterfkamer binnen. Het gordijn van het ledikantje was nog opengeschoven en het gezichtje van den aanvalligen knaap in zijn vredige schoonheid viel den binnentredenden mannen dadelijk in 't oog. Colmans bleef met open mond verwonderd staan.

„Dezelfde knaap!" mompelde hij. „Wie had dat gedacht! De kleine jongen trok mijn kleine meid van onder een sleeperswagen, toen Mina de kinderwagen liet omvallen. Hij kreeg zelf den boom tegen het hoofd en raakte bewusteloos. Een kranig kereltje! Even naar hem kijken! Men reed snel met hem weg in een rijtuig. Maar ik herken hem toch. En nou — wel! — wel!"

De inspecteur keek onderwijl de verschillende kasten en schuilhoeken zorgvuldig na en Colmans, na teeder den kleinen doode over het gelaat gestreken te hebben, volgde zijn superieur.

„Hier is nu nog alleen onze slaapkamer," zei de jonge vrouw. „Ik weet zeker dat daar niemand anders is dan mijn man. Ik bid u stoor hem niet. De inbreker moet ontsnapt zijn, voor u hier aankwam. Het zou beter geweest zijn, dat ge u hieromtrent zekerheid verschaft had, alvorens mij lastig te vallen, dunkt mij."

„Hoor je dat, Colmans?" zei de inspecteur.

„Ik ben zeker van mijn zaak," antwoordde de brigadier. „Ik heb hem den geheelen nacht op de hielen gezeten en wat meer is: ik zag een licht in de keuken. Hij moet bepaald ontsnapt zijn, toen ik hulp ging halen; of misschien is hij door het vallicht ontsnapt, terwijl wij vooraan toegang vroegen."

„Ja, ja! Je hebt 't zaakje goed aangepakt," antwoordde de inspecteur sarcastisch. „Jij zal gauw bevorderd worden, geloof je niet? Je hadt den man niet uit het oog moeten verliezen. Dat zal een mooi rapport worden."

„Nou, we hebben het huis toch nog niet heelemaal doorzocht," mopperde de man. „Ik durf er op te zweren, dat ik mij niet vergist heb."

„Ja, er is nog een kamer," stemde de inspecteur toe. „Ik vrees dat we u nog even lastig moeten vallen; we moeten zekerheid hebben. Colmans en ik zullen even voorzichtig rondkijken. We zullen uw echtgenoot niet wakker maken. Natuurlijk dood-op, voortdurend opgezeten met den kleinen kerel! Ik ken dat! Ik heb er verleden jaar zelf een verloren!"

Het voorzichtige onderzoek van den inspecteur en zijn ondergeschikte was van dien aard, dat het een gewoon slaper dadelijk gewekt zou hebben. De man in bed scheen echter in diepen slaap. In de kleerenkast, eronder, achter de toilettafel, onder bed, overal zocht de inspecteur. Colmans was even onverdroten aan het zoeken. Hierbij wierp hij toevalligerwijs een blik op het gedeeltelijk in de dekens verborgen gezicht van den slapenden man. Het effect was verrassend. Secondenlang stond hij daar met wijd geopende oogen naar den slaper te staren, tegelijkertijd merkte hij op dat er maar één sok op den grond lag. Colmans lachte grimmig. Hij dacht niet meer aan den slapenden echtgenoot, want hier, verborgen in diens bed, lag de inbreker dien hij had nagejaagd, de man, wiens signalement in ieder politiebureau bekend was, de man, die verdacht werd de hand te hebben in een half dozijn diefstallen van den laatsten tijd.

„Wat 'n gladjakker," mompelde hij. Instinctmatig strekte hij de hand uit om de dekens weg te trekken, toen zijn blik viel op een gelaat aan de andere zijde van het ledikant, een gelaat verwrongen door doodelijken angst en vrees. En in dit bleeke vrouwengelaat las de domme politieman, die zooeven nog door zijn superieur beschimpt was wegens zijn gebrek aan doorzicht, de geheele waarheid.

„De vader van 't kind! Haar man!" Zijn hand viel slap neer.

„Niets gevonden, Colmans?" vroeg de inspecteur.

„Niets, mijnheer!" antwoordde Colmans. „Alleen de vader van het kereltje daar! De vogel is bepaald gevlogen!"

„Oef!" zei de inspecteur.

Een paar minuten later was het weer rustig in de woning.

En toen de vrouw des huizes weer boven kwam, nadat zij de politie had uitgelaten, vond zij boven op de gang haar echtgenoot, geheel gekleed.

„Vaarwel!" zei hij. „Je hebt me gered! Geloof me, ik ben je zeer dankbaar; onuitsprekelijk dankbaar!"

„Ga — je — heen?" snikte zij.

„Ja, waarom niet? Je dacht toch niet dat ik voornemens was hier te blijven?

Hoe zou ik dat kunnen en nog meer schande brengen over jouw hoofd en dat van de kleine?

Neen, Nellie, ik ben te ver gegaan.

Zelfs al zou ik het willen, dan zouden ze mij niet met rust laten.

Je hebt me vannacht gered uit de klauwen van die bloedhonden; jij en het kind hebben mij van nog iets ergers gered — van mij zelven. Als ik met Gods hulp uit het land vluchten kan, begin ik een nieuw leven.

Na vijf jaar, — misschien eerder als ik het kan en — als ik het weer waardig ben, zal ik je schrijven en . . ."

Hij ving haar op in zijn armen, de emoties van den nacht deden nu haar terugwerking voelen.

„Je geeft natuurlijk niets meer om mij. Ik was een schurk voor jou, Nelly, ik heb je mishandeld, gebrek doen lijden; ik heb alle liefde in jou gedood.

Neen, neen, ik ben je niet meer waard! Ween niet.

Er is.... vergeet me, vergeet me! Ik ben onwaardig dat je nog aan mij denkt."

Ze onderdrukte haar snikken.

„Robert, is er... geen... kans... geen hoop meer? Om een... nieuw leven te beginnen.... bedoel ik?"

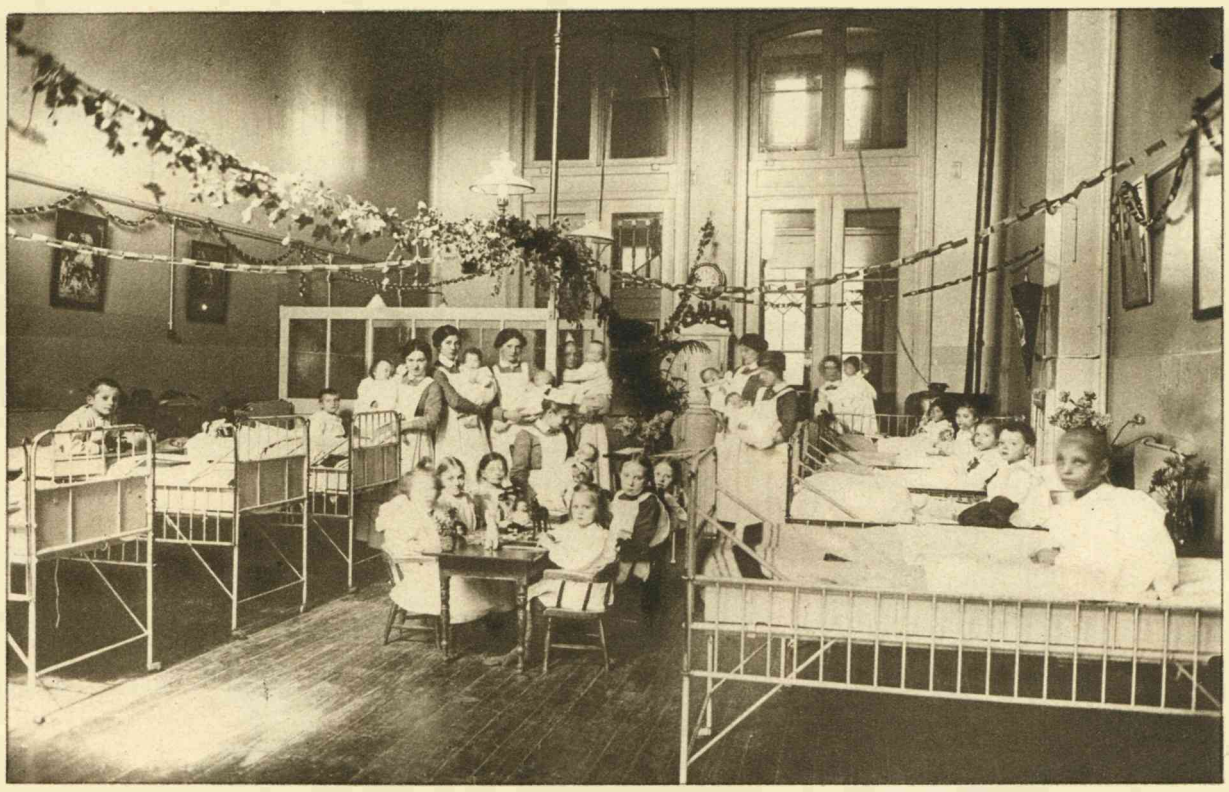
„Daarvoor is alle kans, alle hoop! Niet hier, maar in het buitenland!"

„Waarom mag ik dan dat nieuwe leven niet met je deelen?"

„Wil je? Liefste, 't is meer dan ik durfde vragen — durfde hopen!"

Hij drukte haar tegen het hart.

„De nacht is zeer donker geweest," zei ze, „en het donkerste uur is altijd tegen de morgenschemering. Zie, het daglicht schijnt door de jaloezieën. Goddank, de dageraad is gekomen!"



JUBILEUM KINDERZIEKENHUIS.
Het kinderziekenhuis (Emma Kinderziekenhuis) te Amsterdam bestond de vorige week 50 jaar, welk feit feestelijk werd herdacht. Onze foto geeft een blik in een der door de kinderen zelf versierde zalen.



C. GORDIJN Jr.



JERONIMO DE VRIES. †

Tot commandant van de Amsterdamsche brandweer is benoemd de heer C. GORDIJN Jr. — De bekende Hollandsche letterkundige JERONIMO DE VRIES is onlangs overleden.



NOODLOTTIG ONGELUK.
In de bierbrouwerij „De Oranjeboom" te Rotterdam, is door het springen van een ammoniakbuis, een kelder vol vergiftige gassen geraakt, waardoor drie werklieden het leven verloren.



BRAND TE ILPENDAM.
In de smederij van den heer G. Oudejans, Kerkstraat 124 te Ilpendam heeft een zeer hevige brand gewoed.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.